

Thế giới vô hình và việc tìm kiếm mộ mã xua của Ông Bà ở Việt Nam.

B.S. NGUYỄN LƯU VIÊN

Ovào thế kỷ 21 và sống ở bên Mỹ mà nói đến những chuyện liên quan với Thế Giới Vô Hình thì có thể bị coi là nói chuyện hoang đường, phản khoa-học, khó tin. Và có lẽ tôi cũng khó tin những chuyện sẽ được kể sau đây nếu người kể chuyện không phải là ông bạn chí thân của tôi là Kỹ - sư Trần Lưu Cung, nguyên Tổng Giám-đốc Khối Giáo Dục Kỹ-Thuật và nguyên Thứ-Trưởng Giáo-Dục trong chính phủ VNCH khi trước. Kể chuyện lại với hình ảnh chụp tại những chỗ đã xảy ra các chuyện, vì chính ông ấy đã trực tiếp tham gia vào những chuyện ấy.

Tôi xin thành thật cảm ơn Ông Cung rất nhiều vì đã cho phép tôi viết lại cho YTNS những câu chuyện riêng tư của ông để làm quà cho độc giả của YTNS và để cho quý bạn có dịp suy ngẫm về "thế giới ở bên kia"

I-TÌM ĐƯỢC MỘ MÃ XUA.

1-Mộ của Bà Nội.

Bà nội của Ông Cung được an táng tại làng Văn Đẩu thuộc tỉnh Kiến An hồi năm 1944, lúc Ông Cung mới 18 tuổi, và hiện nay ông là người duy nhất trong gia-đình đã có dự đám táng ấy. Hồi xưa mộ nằm trên một gò cao nhìn xuống ruộng ở dưới thấp "nhấp nhô như đàn cá đang vẩy vù" theo lời thấy địa-lý Tàu được mời đến để chọn địa-điểm nên ông gọi thế đất đó là "thế quán ngư". Sau này khi Ông Cung trở về nơi chôn Cụ thì địa hình địa thế của toàn khu vực đã hoàn toàn biến dạng. Cái gò chỗ chôn mộ đã bị san bằng, vườn ruộng đã trở thành nơi thị tứ với nhà lầu, quán ăn, trường học, đường xá, v.v. không nhìn ra cánh cũ được nữa. Trải qua nhiều giai đoạn khó khăn và thử thách thì năm 1996 mới tìm được hai nhân-chứng lớn tuổi (khi trước đã có chứng kiến cuộc đưa đám của Cụ) cho biết là mộ Cụ bây giờ có thể nằm

trong khu vực của Trường Cao Đẳng Cấp 2, ở đó.

Năm 1997, nhờ một "chuyên viên về tâm linh" tên là Ông Ngà đến tận trường để tìm kiếm thì Ông Ngà quả quyết rằng mộ chưa bị mất tích và còn nằm trong sân của trường, giữa vườn cây cảnh trước dãy lớp học.

Năm 1999, vì nghe danh "Cậu Liên" ở làng Ngọc Sơn, Tứ Kỳ tỉnh Hải Dương nên con cháu đến đó nhờ Cậu chỉ dẫn giùm. "Cậu Liên" chưa bao giờ tới làng Văn Đẩu và hai làng Văn Đẩu và Ngọc Sơn cách xa nhau lối 65 kilômét. Chờ chực gần một tháng mới tới phiên được Cậu Liên tiếp. Cậu xác nhận mộ Cụ vẫn ở trong sân trường, về thêm một sơ đồ của khu vực có ghi rõ cổng trường, nhà kho, lớp học, và quả quyết rằng mộ của Cụ ở "Một đầu hồi của dãy lớp học" (cách nơi Ông Ngà chỉ độ 4 mét). Con cháu trở về Kiến An để tìm cách xin phép nhà trường cho đào nơi Cậu chỉ dẫn xem sao. Dĩ nhiên đào để tìm mộ trong một sân trường có trên một ngàn học sinh không phải là một việc dễ dàng. Để dễ bề thuyết phục, Ông Cung cho Ông Hiệu Trưởng xem bản đồ và nghe bằng ghi âm ông đã thâu lời dẫn của Cậu Liên nói là "đi vào trường, văn phòng phía trái, mộ ở đầu hồi phía phải của lớp học, trong một góc sân, gần nơi dự định xây khu xã hội....." Ông Hiệu Trưởng cùng một số nhân viên có mặt lúc đó đều giữ mình và sợ quá vì Cậu Liên ở Hải Dương, chưa từng tới đây mà tả trúng "bong" địa thế và còn nói rõ dự án xây cất thêm của nhà trường. Được phép đào thử, con cháu chỉ thuận (nghĩa là đào bằng cái xúng) có ba lần đã đụng tới áo quan (là vì hồi xưa mộ để trên một cái gò, đã đào thật sâu để đặt áo quan nhưng vì gò bị san bằng nên bây giờ áo quan nằm gần mặt đất). Đào thử vào lối một thước xuống đã trông thấy một áo quan còn nguyên vẹn óng ánh như vàng, là vì áo quan của Cụ khi trước làm bằng gỗ hoàng tâm.

Vì muốn tôn trọng ý muốn của Cụ đã rước thầy địa lý Trung-hoa để chọn địa thế nên con cháu điều đình với

ông hiệu trưởng và nhà chức trách địa phương chính thức cho phép giữ mộ Cụ ở nơi đó. Không được chấp thuận nên con cháu đã cải táng và đem Cụ về chôn ở Tiên Hưng tỉnh Thái Bình ngày 16-12-2000.

2-Mộ của Cụ Bà Tổ sáu đời.

Theo gia phả họ Trần thì Cụ Tổ Bà N.T.K. (cách đây 6 đời) được chôn tại làng Thanh Chiêm, huyện Điện Bàn, tỉnh Quảng Nam (Miền Trung).

Vì nghe tiếng "Cậu Nguyễn" (trên thực tế là một phụ nữ) ở Hà Nội, có khả năng "ngoại cảm" rất "siêu", nên con cháu đến "thỉnh ý-kiến" của "Cậu". Phải ghi danh tại << Trung Tâm Khoa Học Ứng Dụng Chuyên về Ngoại Cảm >>, nơi Cậu được Chánh Phủ mời cộng tác. Đến phiên được gặp thì "Cậu" nói rằng mộ không còn ở làng Thanh Chiêm nữa mà đã được chuyển tới nghĩa trang qui hoạch ở làng Vinh Điện cũng trong huyện Điện Bàn và "Cậu" về thêm cho một sơ đồ ghi nhiều chi tiết kể cả những địa danh chính và những cơ sở quan trọng trong vùng, và "Cậu" dặn dò cẩn thận cách thức tìm mộ. (Nên để ý rằng "Cậu" Nguyễn chưa bao giờ ra khỏi Miền Bắc mà Điện Bàn Quảng Nam ở cách Hà Nội lối 500 kilômét (chừng 300 miles).

Con cháu vào Quảng Nam và công việc tìm kiếm khởi sự từ ngày 15-11-2000, vào đúng lúc bão lụt Miền Trung nên công việc rất là khó khăn mệt nhọc, hằng ngày phải đi xe ôm từ Đà Nẵng vào Điện Bàn rồi đi xe đạp và xuống vào làng, may mà nhờ có giáo-sư Chinh, người địa phương, khi trước là sinh-viên của Trường Cao Đẳng Kỹ-Thuật VNCH hướng dẫn vào làng và giới thiệu với bà con trong xóm nên cháu được nhiều tin tức hữu ích và tìm được nghĩa trang Vinh Điện một cách dễ dàng. Khi so với sơ đồ của Cậu Nguyễn, vị trí của nghĩa trang thật đúng như ghi trong sơ đồ, như đường chính, cổng vào, nhà kho Nông Nghiệp, v.v. Và trong nghĩa trang rộng vài chục mẫu tây, theo lời dặn

của Cậu thì phải " tìm cho được một cái mộ xây tròn , rồi từ mộ xây tròn đi vào lối 8 mét về hướng Bắc là tới khu vực của mộ Cụ, và gần đó còn thấy nhiều cành lau phơi khô " Quả y như rằng, con cháu sau khi đi cả buổi với một số người trong làng hướng dẫn, mới tìm ra được một cái mộ xây tròn (mộ duy nhất trong nghĩa trang được xây và có hình tròn). Từ mộ đó tiến về hướng Bắc một đoạn ngắn đã thấy nhiều cành khô được phơi ngoài nắng. Nhưng cạnh đó có cho tới ba cái mộ không có bia chắc là vô chủ. Vậy thì mộ của Cụ là mộ nào? May thay cạnh đó có một cái bia dựng trên khu đất ấy nên biết là khu đất này dành cho "Bùi Gia Tộc" ở làng Thanh Chiêm. Căn cứ vào đó con cháu lại phải đi tìm gia-tộc họ Bùi ở Thanh Chiêm.

Nhờ có giáo sư Chinh là người địa phương nên tìm ra được nhà ông Bùi Huân để hỏi. Thì Ông Huân nói rằng cách đây 10 năm khi đào móng làm nhà ông đang ở thì phát giác được một ngôi mộ cổ xây bằng đá vôi rất kiên cố và theo kiến trúc mộ phải xưa đến cỡ 150 năm. Áo quan bị nằm nghiêng, xương phần lớn còn nguyên vẹn và thợ chôn chuyên môn bốc má cho đó là cốt của một bà. Ông Huân đã chôn cốt vào một áo quan và đem chôn ở khu đất dành cho họ Bùi, và hằng năm lấy ngày bốc mộ làm ngày giỗ cho Cụ. Muốn xác định mộ nào trong ba mộ vô danh là mộ của Cụ Tổ, thì ngày 11-12-2000 con cháu lại trở về Hà Nội để xin ý kiến của "Cậu" Nguyễn, thì "Cậu" nói cứ trở về khu nghĩa trang ở Điện Bàn rồi điện thoại bằng máy di động từ 4 giờ đến 5 giờ chiều thì "Cậu" sẽ cho biết thêm chi tiết. Thì Ông Cung trở về Điện Bàn và ngày 13-12-2000 thì vào lúc 4 giờ chiều dùng cellular phone từ nghĩa trang gọi về Hà Nội cho "Cậu" Nguyễn, thì "Cậu" bảo Ông cần kiểm lại 4 điểm: 1)- Trước mộ xây tròn chỉ có một mộ vô thừa nhận mà thôi và đó là << mộ nhà ta >> những mộ kia đều là << mộ gió >>; 2)- đứng trước << mộ nhà ta >> nhìn về hướng Đông sẽ thấy một lùm cây giữa những mộ xây; 3)- trên << mộ nhà ta >> phải có cỏ xanh; 4)- "Cậu" nhìn thấy hiện giờ có 6 người kể cả Ông Cung trong khu mộ này.

Ông Cung trả lời rằng điểm (2) thì đúng; điểm (1) thì phải đào lên mới biết; điểm (3) các mộ đều được rẫy cỏ không có mộ nào có cỏ mọc trên mộ, trừ phi mộ ở nơi khác gần đó;

điểm (4) quanh tôi hiện chỉ có 3 người, nếu kể cả tôi nữa thì là 4 người, chớ không phải là 6 người .

"Cậu" trả lời hãy kiểm soát lại rồi 10 phút sau gọi lại.

Sau đó chưa được 10 phút Ông Cung quả thấy cách chỗ ông đứng độ 20 thước có hai người đang cúi húi thấp hương cho các mộ của họ Bùi và tiến tới ông. (Thế là trong khu hiện có đúng 6 người như "Cậu" thấy).

Đúng 10 phút sau Ông Cung gọi lại "Cậu" để báo cáo việc trên thì "Cậu" quả quyết cứ cho đào đi thì sẽ thấy lời "Cậu" nói ở điểm 1 và điểm 2 là đúng, và "Cậu" còn nói thêm rằng sẽ thấy nắp áo quan bị bể.

Sau khi đào trọn vẹn khu vực có 3 mộ nghĩ là mộ vô danh thì mọi người lần đầu tiên mới được biết cả 3 mộ đó đều là "mộ gió" (nghĩa là mộ không có cốt) đúng như lời nói của "Cậu". Còn mộ vô danh (mộ của Cụ Tổ) do ông Bùi Huân chôn tới cách đây 10 năm thì nằm cách một trong 3 mộ gió lối một thước, trục thẳng mộ xây tròn, có cỏ mọc ở trên. Chính Ông Bùi Huân là một trong những người tham gia vào việc đào để tìm lại mộ của Cụ Tổ cũng đã làm vị trí. Vì mộ không xây nên sau mỗi mùa gió hanh mộ bị san bằng, rồi khi tới mùa rẫy mộ, họ hàng kéo tới, không rõ đích xác ranh giới, mỗi năm xê dịch một chút, nên sau mười năm, mộ đã xê dịch vào lối một thước. Lễ bốc mộ được tổ chức ngay trong ngày 08 th.12-2000 và linh cữu của Cụ đã được chôn về làng Vinh Xương, huyện Phong Điền, tỉnh Thừa Thiên để cải táng.

3-Mộ của Ông Bác.

Năm 1945 gia đình Ông Bác của Ông Cung đang sinh sống ở tỉnh Nam-Định phải di tản về quê. Trên đường đi, Ông Bác bị lâm bệnh và qua đời một cách đột ngột. Vì thiếu phương tiện, lại thêm chuyên chở khó khăn, nên gia đình đành phải chôn sơ sài tại chỗ. Mộ không xây và không có bia. Gia đình đi theo Ông Bác lúc ấy chỉ vốn vẹn có vợ, và hai con nhỏ, một gái 10 tuổi và một trai 7 tuổi. Bà vợ qua đời năm 1946. Vì thời cuộc con cháu của Ông Bác bị tán lạc và tìm kế mưu sinh nơi xa. Tới năm 1999 con cháu muốn tìm lại mộ của Cụ để cải táng. Vì không còn có thân nhân nào biết đích xác nơi chôn Cụ, nên con cháu đã tới nhờ Cậu Liên ở Tứ Kỳ, tỉnh Hải-Dương chỉ dẫn. Cậu Liên nói: "Cụ được chôn trong khu vực

làng Mỹ Xã, huyện Mỹ Lộc, thuộc tỉnh Nam-Định. Nơi chôn bây giờ là mương dẫn nước". Cậu còn vẽ thêm cho một sơ đồ của khu vực, ghi rõ đường xá, cây đa to làm mốc, chùa trong vùng v.v. Rồi còn dặn thêm rằng "nếu đi tới nơi mà vừa đi vừa khấn thì sẽ gặp một người đàn bà to lớn, vạm vỡ, da ngâm đen giúp đỡ chỉ đường".

Con cháu đi tới làng nói trên, đi lang thang trên cánh đồng suốt cả một ngày, tới chiều y như rằng, gặp một bà to lớn, vạm vỡ, như Cậu Liên đã tả. Bà này hỏi ngay mấy người tới đây để làm gì. Sau khi được giải thích mục đích đi tìm mộ của thân nhân thì bà này bèn đưa tới gặp một ông nông phu cao niên đã canh tác trên khu ruộng này từ nhiều năm nay. Ông cụ này xác nhận là khi còn trẻ, cách đây cả bốn năm chục năm, ông đã thấy một mộ đất không có bia; ông cũng không gặp thân nhân nào tới thăm. Mộ này nay đã nằm trong lòng mương, sau khi dân làng thực hiện công tác dẫn thủy phải đào mương rộng ra. Con cháu nhờ ông này dẫn tới xem tại chỗ. May trúng vào mùa khô, nước trong mương đã gần cạn, nên ông nông phu mới chỉ nơi có thể là mộ và nói có thể thuận để biết rõ thêm. Nhưng con cháu rất do dự vì nghĩ rằng đào lên rồi thì làm sao mà biết chắc mộ này là mộ của Cụ. Mà cho tới lúc này, mọi việc đã xảy ra đúng theo lời chỉ báo của Cậu Liên, nhưng con cháu vẫn còn thấy thiếu bằng chứng. Hướng chi nếu đào làm mộ của người khác ở một nơi không quen biết thì có thể dẫn tới nhiều hậu quả phức tạp. Cho nên con cháu nhất định trở về gặp lại Cậu Liên xin thêm ý kiến rồi sẽ quyết định sau. Khi gặp Cậu thì Cậu nói ngay: "Được gặp Bố rồi, nhà có phúc lắm, còn do dự gì nữa ? "Cậu nói thêm: "Đào lên mở áo quan sẽ thấy nửa thân người đã nát, duy hai xương ống chân còn nguyên, một ống dài, một ống ngắn, vì lúc sinh thời Cụ bị tật, chân dài, chân ngắn". (Thì quả thật Ông Bác lúc còn sống đi khắp Khánh, chân thấp chân cao). Con cháu trở về làng Mỹ Xã, xin phép chính quyền địa phương khai huyệt, thì quả thấy trong áo quan còn hai xương ống chân, một xương dài, một xương ngắn, còn phần trên của thân người thì đã nát hết. Sau đó con cháu cải táng Cụ ở nghĩa trang của làng Mỹ Xã.

II-NGOẠI CẢM.

Ngoài ba câu chuyện kể trên và những hình ảnh chụp tại chỗ, tôi còn được đọc những phóng ảnh của một số bài báo năm 1997 và 1999 đăng trong những tờ báo ở Hà Nội như báo *Thế Giới Mới*, báo *Tri Thức Trẻ*, báo *Thanh Niên*, báo *Tiền Phong*, với những đề tài không có gì là Mác-Lê như: "Vào ngưỡng cửa Thế Giới Chưa Biết, khả năng ngoại cảm kỳ lạ của một gia đình", "Tiền kiếp đầu chi là chuyện tưởng tượng?" "Linh Tinh, đặc tính kỳ diệu trong tâm lý con người", "Chung quanh những vụ tìm mộ liệt sĩ từ xa của nhà ngoại cảm Nguyễn Văn Liên", *Thủ tìm bí mật "Tìm Mộ Từ Xa"*, "Có hay không sự sống sau cái chết?", "Anh đã về với em và các con", "Một số hiện tượng dị thường và câu hỏi có hay không sự tái sinh sau cái chết?"

Nhưng đặc biệt nhất là những photocopy của một số bài nói về "Hiện tượng Cô Phương ở Cầu Hàm Rồng trong Thanh Hóa, gọi được hồn của người đã chết về nói chuyện với thân nhân còn sống."

Những bài ấy đều có ghi rõ ngày tháng, xuất xứ, tên họ và chức vụ của tác-giả (thường là PGS (phó giáo-sư ?) hay PTS (phó tiến-sĩ ?) Giám-đốc một Trung Tâm nào đó hay là đang giảng dạy trong một Đại-học nào đó, và một Trung-Tướng hiện dịch), mỗi người thuật lại rất rõ ràng chỉ tiết trường hợp của mình đi về Thanh Hóa nhờ Cô Phương gọi hồn người thân về nói chuyện.

Tất cả đều tỏ sự hài lòng vì đã được (và đã thấy người khác được) nói chuyện với hồn của bố hay mẹ, hoặc của chồng hay vợ, hoặc của anh em, hay là con cái.

Tất cả đều ngạc nhiên sao Cô Phương "nói cái gì là đúng cái đó", biết rõ tên từng người và còn biết những chi tiết nhỏ nhất nhất trong nhà hay trong gia-đình.

Tất cả đều cho là Cô Phương làm việc thiện không vụ lợi và cảm ơn Cô Phương mà có người cho là "một nhân-tài của đất nước". có người cho Cô là "một hồn ngọc quý có giá trị lớn đối với xã-hội".

Tất cả đều tin là có linh hồn, có một thế giới bên kia, và có đầu thai.

Qua những bài tường thuật nói trên chúng ta được biết rằng:

1-Cô Phương "rất đẹp và còn trẻ (sinh năm 1974) và ngoài giờ << làm việc âm >> là một người hoàn toàn bình thường, rất dễ thương, có nhiều

khí hoang mang không biết tại sao có khả năng như vậy, có lúc rất buồn và muốn trở thành người bình thường để chống con gia-đình khỏi phải liên lụy, nhưng vẫn phải bị bắt làm, nếu không thì đầu sẽ vỡ tung đầu. << đầu ung cả óc >>".

2-Đặc biệt là người muốn gọi hồn không cần nói tên mình với ai hết, không cần nói với bất cứ ai mình muốn gọi hồn người nào. chỉ cần (gọi là) "làm thủ tục" nghĩa là thắp hương, cầu thăm hồn người mình muốn gặp tới nhà Cô Phương ở địa-chỉ..... là đủ. Nơi thắp hương có thể là bàn thờ ở nhà của mình hay là bàn thờ đã được chuẩn bị sẵn ở chỗ Cô Phương làm việc cũng được (nhưng thường thường tất cả mọi người đều thắp hương ở cả hai nơi vì tin là làm như vậy dễ gọi hồn lên hơn). Thế mà khi hồn nhập vào thì Cô Phương gọi đúng tên mình để vào nói chuyện với đúng người mình muốn gặp.

3-Thường thường buổi sáng (lời 7:30) đã có "vài ba chục người ngồi chờ" vì "có người đến hàng tuần vẫn chưa được gặp vong linh, có người mới đến nơi vừa đặt gói lễ lên bàn thờ, thì đã được gặp ngay" và người ta tin rằng "những vong linh mà chúng ta tiếp xúc được qua Cô Phương phải là những vong linh của người tốt khi còn sống".

Lễ vật thì rất khiêm tốn "chỉ là một gói kẹo, một hộp bánh hay một ít hoa quả, có người đặt tiền thông thường khoảng 10 ngàn đồng" (tức là chưa tới một dollar).

4-Tất cả các bài (của Ô.Trung Tướng cũng như của các PGS và PTS) đều có một đoạn cuối được gọi là phần "Suy Ngẫm" hay "Suy Nghi" nói lên cảm tưởng của mình thì tất cả đều cho là việc của Cô Phương làm không phải là mê tín dị đoan mà "nên coi đây là một trường hợp đặc biệt về một khả năng khác thường của con người", cần phải được tôn trọng và giúp đỡ cho việc nghiên cứu hiện tượng này có thể "áp dụng những phương pháp nghiên cứu khoa học cũng như triết để tuân thủ nguyên lý thực chứng khi phân tích lý giải". Vì vậy mà có người thì viết: "Cần đề nghị với các cấp có thẩm quyền nên có thái độ trân trọng và trách nhiệm đối với Cô Phương và hiện tượng này đồng thời tỉnh táo phân biệt nó với những trường hợp mê tín dị đoan lợi dụng sự cả tin của con người trong

vấn-đề tình cảm với người thân quá có thể làm tiền phi pháp". Có người thì kết luận là "những con người như cô Phương cần được Nhà Nước, Đảng và Chính Phủ trân trọng sử dụng như những nhân tài cho đất nước".

Để có một thí dụ điển hình, tôi xin chép sau đây nguyên văn đoạn cuối cùng của bài có tựa là "Tôi đi gặp người thân đã mất (vong) tại nhà cô Phương ở Bắc Cầu Hàm Rồng Tỉnh Thanh Hóa" (dài bốn trang rưỡi giấy đánh máy), mà tác giả là Trung Tướng Nguyễn Hùng Phong, Nguyên Phó Tự-Lệnh Chính Trị và Bí Thư Đảng Ủy Quân Khu I, tường thuật lại việc ngày 16-12-1999 "đến nhờ Cô Phương giúp cho được gặp lại vong linh của vợ tên là Vũ Thị Hạnh, nguyên là Trưởng Phòng Giáo Dục Quận Hoàn Kiếm Thành Phố Hà Nội mất đột ngột (vì bệnh tim) tháng 3-1999 tại nơi làm việc (Trung Tâm Đại Học Ngoại Ngữ Tại Chức Hà Nội) "để giải tỏa phần nào những băn khoăn về tình cảm". Thi Ô. Trung Tướng không những được nói chuyện với vong linh của vợ mà còn được nói chuyện với vong linh của bố và của em ruột ông ấy. Đoạn cuối của bài được viết như sau:

<< Trên đây tôi chỉ lược ra một số chi tiết cuộc đàm thoại của bố con tôi vong linh 3 người thân trong gia-đình để nói lên vong linh về gặp người qua cô Phương là có thật, những câu chuyện của gia-đình tôi vong linh nói và hỏi đều chính xác, có những việc mới bàn, định làm (như việc xây nhà) vong linh đều biết.

Qua các bài viết của các nhà khoa học nói về "hiện tượng cô Phương" và cuộc đàm thoại của bố con tôi với vong linh người thân qua cô Phương, tôi có mấy suy nghĩ:

1-Tôi nhất trí với ý kiến của PTS Ngô Kiều Oanh là "thực sự chúng ta (người) không chết mà chỉ chuyển sang một thể vật chất khác, vẫn tư duy với khả năng rộng lớn hơn về không gian và chuỗi thời gian hoạt động vĩnh hằng thiêng liêng là có thật". Tôi cũng cho rằng thế giới tâm linh là có thật, vong linh người âm vẫn tồn tại quanh ta, biết và theo dõi sát mọi hoạt động của người sống trong gia-đình. Dù tin hay không tin, đây vẫn là một thực tế khách quan cần được các nhà khoa học nghiên cứu một cách nghiêm túc.

2-Tôi cảm nhận ở cô Phương là

một người có "công năng đặc dị bẩm sinh trời cho", có thể tai nghe được tiếng nói của người âm và nói chuyện được với người âm, là một nhân tài; khoa học cần nghiên cứu để có thể đánh giá đúng, đưa ra được những lời giải đáp có tính khoa học về hiện tượng này.

3-Hoạt động của cô Phương có tính thiện không vụ lợi. Người có

nhu cầu đến nhờ cô Phương giúp chỉ có một cái lễ mọn mười ngàn đồng (tùy tâm) không phải đăng ký kê khai tên tuổi và yêu cầu cho gặp vong linh tên là gì. Không cần có một sự tiếp xúc nào với cô Phương và người nhà cô Phương xung quanh đó, chỉ khi vong linh về mới tiếp xúc với vong linh qua cô Phương. Đây là một hoạt động tâm linh chân chính

không phải loại hoạt động mê tín dị đoan. Cần tạo điều kiện thuận lợi cho cô Phương sử dụng khả năng đặc biệt của mình để phục vụ rộng rãi nhu cầu tinh cảm của nhân dân". Ký tên.

(Chú thích: PTS Ngô Kiều Oanh nói ở đoạn trên là Bà Phó Tiến Sĩ Ngô Kiều Oanh, Điều Khiển học về Kinh Tế Vùng. Giám-

đốc Chương Trình Thông Tin Quy hoạch Vùng và Tài nguyên Môi Trường Trung Tâm Khoa học Tự nhiên và Công nghệ Quốc gia", tác giả bài "Em Phương" đề ngày: "Hà Nội ngày 22 tháng 04 năm 1999").

BS Nguyễn Lưu Viên

Ngày 09- th.03- 2001